

stride østblikkelig ind, hvor det er nødvendigt for at forebygge Forstyrrelse af den offentlige Orden, Fred og Sikkerhed, for at afværge overhængende Ulykkestilfælde eller deslige, uden at han behøver at nære Frygt for, at de Udgifter, der enkeltviis ville kunne foranlediges ved saadanne Foranstaltninger, ikke skulle blive bællede, naar han da bærer sig fornuftig ad. Jeg troer ikke, at man paa nogen Maade behøver at frygte for, at vore Embedsmænd og at særlig Politimestrene her i Landet i Reglen ville være tilbøielige til at gaae for vidt i den omtalte Retning, og at de ville vove sig til at gjøre Udgifter til deslige Foranstaltninger, som de ikke kunne vente at faae bevilgede, efterfom de jo dog ikke kunne være absolut sikke paa at opnaae dette, hvis Faren ikke havde været øiensynlig. I den Bemærkning angaaende denne Paragraph, der fremkom fra den ærede 1ste Landstingsmand fra 10de Kreds (Sjæsen), anførte han som Exempel paa, hvor betænkeligt det kunde være at tillægge Politimesteren en saadan Myndighed, Sundhedsforholdene og navnlig Tilfælde af Fare for Cholerasmitte eller deslige, og jeg vil derfor i den Anledning sige, at det egentlig ikke er saadanne Forhold, som jeg nærmest har tænkt paa ved Paragraphens Affattelse, idet jeg troer, at de ikkun sjældent ville kunne karakteriseres som indeholdende overhængende Ulykkestilfælde, der ere af den Art, at der ikke engang skulde være Tid for Politimesteren til at conferere med Byraadet i den By, hvori han opholder sig. Det er kun Tilfælde af en ganske anderledes presserende Art end de saaledes nævnte, hvorpaa der er tænkt, saaledes som § 7 her er affattet. Derimod kunde jeg snarere sympathisere med den Anse mod Paragraphen, der blev reist af det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Tobiesen), idet han dablede, at det ved samme er paalagt Politimesteren at indberette deslige Foranstaltninger til Amtmanden, som saa skal kunne ophæve dem. Jeg seer imidlertid dog ikke, at den Myndighed, der er fornøden for

Politimesteren, derved kan svækkes. Foraaavidt det nemlig er Foranstaltninger af den Natur, at de i det Dieblig, da de ere trufne, med det Samme ere udtømte og ligesom bortfaldne, har Bestemmelsen om Indberetningen jo egentlig ingen praktisk Betydning. Foraaavidt der derimod er Tale om Bestemmelser, som skulde gjælde for længere Tid, f. Ex. Forbud imod Samlinger af flere Mennesker osv., saa forekommer det mig, at det er i sin Orden, at de indberettes til Amtmanden, saa at slige Foranstaltninger ikke skulle kunne paabydes for længere Tid af den enkelte Politimester.

Den ærede 1ste Landstingsmand for 10de Kreds (Sjæsen) yttrede, at Antallet af de Sager, der blive at behandle som offentlige Politisager, og som for den her foreslaaede Lovs Vedkommende ere fastsatte i § 13, burde ndvides noget. Jeg skal dertil svare, at jeg vil indrømme det ærede Medlem, at Tanken vistnok foraaavidt er rigtig, som en stor Deel mindre betydelige Sager, der nu behandles som Justitsager, med Fordeel kunde behandles som offentlige Politisager. Men jeg tilføier, at ligesom den ærede Landstingsmand med Rette selv gjorde opmærksom paa, at det dog neppe vilde gaae an, om man gjennem den her foreslaaede Lov vilde udvide Politiretsbehandlingen til de af ham eksempelviis nævnte, mindre betydelige Forbrydelser: ulovlig Omgang med Gittegods, Dyrplageri og Beskadigelse af Træer og anden offentlig Eiendom, saaledes nærer jeg for Tiden Betæneligheder ved at træffe en saadan Foranstaltning, og det ikke blot af Hensyn til den Forandring i vor Retssplete, som vi Alle imødesee, men ogsaa af Hensyn til, at det ved en Lovbestemmelse af endnu ikke gammel Dato, nemlig ved Loven af 16de Februar 1866, er bestemt, hvilke Forbrydelser der skulle behandles som offentlige Politisager. Spørgsmaalet om disses Omfang har dengang været for og faaet sin Afgjørelse, og det forekommer mig derfor, at det ikke vilde være betimeligt nu at optage det igjen. — Foraaavidt det ærede 7de kongevalgte Medlem (Uising) talte